

MIBRIS

CATHERINE RYAN HYDE

PANDORA

Catherine Ryan Hyde

Dă mai departe

Traducere din engleză de
Mihaela Apetrei

CAPITOLUL UNU

Reuben

Ianuarie 1992

Femeia zâmbea atât de politicoasă, că el s-a simțit jignit.

— Dați-mi voie să o anunț pe doamna directoare Morgan că sunteți aici, domnule St. Clair. O să vrea să discute cu dumneavoastră.

A făcut doi pași, apoi s-a întors.

— Adică îi place să discute cu toată lumea. Cu fiecare profesor nou-venit.

— Desigur.

Ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu lucrurile astea.

După mai mult de trei minute, a revenit din biroul directoarei, zâmbind mult prea larg. Prea deschis. A observat că oamenii arată întotdeauna mult prea multă toleranță atunci când au probleme în a înțelege cu adevărat ceva.

— Intrați, domnule St. Clair. Vă poate primi acum.

— Mulțumesc.

Directoarea părea să fie cu vreo zece ani mai în vârstă decât Reuben, avea o coamă de păr negru, strânsă la spate, era o femeie albă, atrăgătoare.

— Mă bucur să vă cunosc față în față, domnule St. Clair.

Apoi a roșit, de parcă pomenirea cuvântului „față“ ar fi fost o greșeală de neiertat.

— Vă rog, spuneți-mi Reuben.

— Reuben, da. Eu sunt Anne.

Îl întâmpinase cu o privire neclintită, dreaptă, și nu păruse nicio secundă să fie încurcată de situație. Deci fusese pregătită de asistenta ei. Și, cumva, singurul lucru mai rău decât o reacție nepregătită era lipsa de reacție, prea evident pregătită.

Ura momentele acelea.

Directoarea i-a arătat scaunul, cu o mișcare a capului, și el s-a așezat.

— Nu sunt chiar ceea ce așteptai, nu-i așa, Anne?

— În ce sens?

— Te rog, nu face asta. Trebuie să-ți dai seama de câte ori am jucat într-o astfel de scenă. Nu mai suport să mă învârt în jurul unei chestiuni evidente.

Femeia a încercat să-l privească în ochi, așa cum ar face în mod normal cineva, când i se adresează unui coleg, într-o conversație, dar nu a reușit să mențină contactul vizual.

— Știi că n-are nimic de-a face cu faptul că ești afro-american.

— Oh, da, a spus el. Știu asta. Știu exact cu ce are de-a face.

— Dacă îți imaginezi că postul tău este în vreun fel în pericol, Reuben, îți faci griji de pomană.

— Chiar ai discuția asta cu toți?

— Sigur că da.

— Chiar înainte de a intra prima dată la clasă?

Pauză.

— Nu neapărat. Dar m-am gândit că am putea discuta despre... ajustările inițiale.

— Te temi că înfățișarea mea i-ar putea speria pe elevi.

— Ce experiență anterioară ai în sensul ăsta?

— Cu elevii este mereu ușor, Anne. Momentul dificil este acesta. Întotdeauna.

— Înțeleg.

— Cu tot respectul, nu sunt sigur că înțelegi, a spus el. Cu voce tare.

La fosta sa școală, în Cincinnati, Reuben avea un prieten pe care îl chema Louis Tartaglia. Lou avea un fel special de a începe prima oră într-o clasă nouă. Intra, în acea primă dimineață, cu o riglă în mână. Se arunca direct în gura lupului. Vedeți voi, elevilor le place ca mai întâi să testeze un profesor. Le cerea mereu să facă liniște, ceea ce nu obținea din prima. După ce număra până la trei, își ridică rigla deasupra capului și o plesnea cu atâta forță de catedră, încât o rupea în două. Jumătatea ruptă sărea cât colo, în spatele lui, se lovea de tablă și ateriza pe podea. Apoi, în liniștea apăsătoare care se așternea, spunea, simplu:

— Mulțumesc.

Și nu mai avea nicio problemă în clasă, după treaba asta. Reuben îl avertizase că, într-o zi, o bucată avea să zboare în direcția nepotrivită și avea să lovească vreun elev, provocându-i necazuri cât casa, dar lucrurile funcționaseră întotdeauna așa cum era planificat, cel puțin din câte știa el.

— Totul ține de neprevăzut, i-a explicat Lou. Atât timp cât te consideră imprevizibil, tu ții hățurile.

Apoi, Lou îl întrebase cum proceda el ca să liniștească o clasă nouă și neascultătoare, iar Reuben replicase că nu i se întâmplase niciodată una ca asta; nu fusese niciodată întâmpinat de altceva decât de o liniște mormântală și niciodată nu se gândise că ar fi previzibil.

— Oh. Așa e, spusese Lou, ca și când ar fi trebuit să-și dea seama.

Și ar fi trebuit.

Reuben stătea în fața lor, pentru prima dată, deopotrivă recunoscător și indignat de tăcerea lor. Dincolo de geamurile din dreapta lui se afla California, un loc unde nu mai fusese niciodată. Copacii erau diferiți; cerul nu-i amintea de iarnă, așa cum se întâmpla când începuse lungul său drum din Cincinnati încoace. N-ar fi putut spune că Cincinnati fusese cu adevărat casa lui, pentru că nu era așa. Și nici n-avea cum să fie. Iar el obosise să se simtă precum un străin.

A făcut rapid o numărătoare în minte, locuri pe un rând, număr de rânduri.

— Văd că sunteți cu toții aici, a spus, așa că o să renunțăm să strigăm catalogul.

Vorbind, parcă rupsese o vrajă, elevii s-au mișcat puțin, s-au privit unii pe ceilalți. Au șoptit peste culoarele dintre bănci. Nici mai bine, nici mai rău decât de obicei. S-a întors ca să-și scrie numele pe tablă. *Domnul St. Clair*. De asemenea, a scris dedesubt și *Saint Clair*, ca să-i ajute să pronunțe corect. Apoi s-a oprit înainte de a se întoarce iar cu fața spre ei, așa încât să le lase timp să-i termine de citit numele.

În mintea lui, în planul lui, se gândea să înceapă direct cu tema. Dar ideea s-a năruit în el ca o dună de nisip care se prăbușește. El nu era Lou, iar câteodată oamenii aveau nevoie ca mai întâi să-l cunoască. Câteodată, era destul de înfri-coșător el însuși, înainte chiar să apuce să-și expună ideile.

— Poate că ar trebui să petrecem această primă zi, a spus, stând de vorbă. Pentru că nu mă cunoașteți deloc. Putem începe prin a discuta despre aparențe. Ce simțim față de oameni din cauza felului în care arată. Nu există reguli. Puteți spune orice doriți.

Se pare că nu-l crezuseră la început, pentru că spuneau aceleași lucruri pe care le-ar fi spus și cu părinții de față. Spre dezamăgirea lui. Apoi, într-un fel care ar fi trebuit să fie o încercare de a face o glumă, un băiat din ultimul rând l-a întrebat dacă era pirat.

— Nu, a răspuns. Nu sunt. Sunt profesor.

— Credeam că numai pirații poartă un petic pe ochi.

— Poartă și oamenii care și-au pierdut un ochi. Dacă sunt sau nu pirați, n-are nicio importanță.
